

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. JUDr. Adamem Rakovským, advokátem se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUJI 61472/2010, sp. zn. OOSČ 3263/2010 OOSC/98, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2011, č. j. 57 A 68/2010 - 88,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2011, č. j. 57 A 68/2010 - 88, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUJI 61472/2010, sp. zn. OOSČ 3263/2010 OOSC/98, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 4. 2010, č. j. DOP/58726/2009/2451/2009-mikli. Posledně zmíněným správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době, který spáchal tím, že na dálnici D1, v prostoru km 136 ve směru na Brno, mu byla na úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 191 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího

zařízení ± 3 % byla nejnižší skutečná rychlost 185 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Krajský soud ve věci rozhodoval poté, co byl jeho původní rozsudek v dané věci ze dne 17. 1. 2011, č. j. 57 A 68/2010 - 29, zrušen rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 As 43/2011 - 67 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatelovu omluvu z ústního jednání před správním orgánem nařízeného na den 12. 4. 2010, která byla datována dnem 22. 4. 2010 a správnímu orgánu doručena dne 23. 4. 2010, krajský soud nepovažoval za omluvu bezodkladnou a řádnou. Z tvrzení samotného stěžovatele před správními orgány a před krajským soudem vyplynulo, že povaha jeho pracovní neschopnosti, která trvala od 9. 4. 2010 do 21. 4. 2010, mu zcela neznemožnila zaslat omluvu ještě před nařízeným jednáním. Stěžovatel totiž tvrdil, že dne 9. 4. 2010 prostřednictvím svého švagra omluvu zasílal. Jeho švagr ji dle tvrzení stěžovatele zaslal pouze obyčejnou zásilkou, nikoli doporučeně. Je-li možné omluvit se z nařízeného jednání předem, není možno považovat následnou omluvu za řádnou a bezodkladnou.

Krajský soud ve vztahu k omluvě, kterou měl dle tvrzení stěžovatele v obyčejné zásilce zaslat 9. 4. 2010 jeho švagr, konstatoval, že stěžovatel ohledně tohoto tvrzení neunesl důkazní břemeno. Taková omluva navíc není založena ve správním spise.

Krajský soud dále v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že soudní jednání nařídil na den 21. 11. 2011, žádný z účastníků se nedostavil. Podle doručenek bylo účastníkům předvolání k nařízenému jednání řádně doručeno (žalovanému dne 9. 11. 2011, stěžovateli dne 14. 11. 2011 a jeho právnímu zástupci dne 11. 11. 2011). Dále uvedl, že z údajů na doručenkách vyplývá, že jednání se uskuteční dne 21. 11. 2011, neúčast účastníků tak nebránila projednání a skončení věci, důvody pro odročení neshledal. Proto na jednání dne 21. 11. 2011 vyhlásil rozsudek.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ústní jednání před krajským soudem se konalo dne 21. 11. 2011, strany se tohoto jednání nezúčastnily. Nestalo se tak ovšem proto, že by byly liknavé, ale proto, že nebyly k jednání řádně předvolány. Krajský soud k jednání strany předvolal na jiný den, než ve který se jednání skutečně konalo. Stěžovatel tak namítl, že postupem krajského soudu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a též právo na projednání věci v jeho přítomnosti dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poukázal též na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 40/2003 - 66, ze kterého vyplývá, že obsahové nedostatky předvolání zástupce stěžovatele k jednání (nesprávně uvedený termín konání jednání) brání krajskému soudu v projednání a skončení věci a jsou jinou vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel také namítl, že neměl dostatek času pro přípravu na jednání, tj. zákonem garantovaných nejméně 10 pracovních dnů. Zástupci stěžovatele bylo předvolání doručeno

(navíc s chybně uvedeným dnem jednání) dne 11. 11. 2011, jednání se tak nemohlo konat dříve než 29. 11. 2011, ve skutečnosti se ale konalo již dne 21. 11. 2011.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za věcně správný a setrvává na svých dřívějších vyjádřeních.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zdejší soud souhlasí se stěžovatelem, že na jeho nyní posuzovanou kasační stížnost nedopadá ust. § 104 odst. 3 s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Citované ustanovení brání tomu, aby Nejvyšší správní soud přezkoumával napadená soudní rozhodnutí v těch jejich částech, v nichž krajské soudy vycházely ze závazného názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozhodnutí, jímž zrušil jejich původní rozhodnutí ve věci, a tímto názorem se též řídily. V nynější kasační stížnosti stěžovatel namítá vady nového řízení před krajským soudem, nedomáhá se tedy opakovaného posouzení totožné otázky, o které již zdejší soud rozhodl. Zhodnocení takových vad řízení před krajským soudem v řízení o této kasační stížnosti ust. § 104 odst. 3 s. ř. s. nebrání.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s námitkami stěžovatele. Ve spise krajského soudu jsou založena předvolání k jednání před tímto soudem, která uvádějí, že jednání se bude konat dne 17. 1. 2011 v 10.00 hod. Tato předvolání jsou datována dnem 9. 11. 2011, je tak zřejmé, že uvádí jako termín jednání den, který nastal téměř před 10 měsíci před jejich vyhotovením. Již tato skutečnost vede k závěru o jejich vadnosti. Ze samotného textu předvolání nelze žádným způsobem vyčíst den a hodinu, kdy krajský soud skutečně ve věci jednal (tj. 21. 11. 2011 v 9.45 hod.). Na tomto jednání též vynesl rozsudek. Pochybením soudu tak nebylo účastníkům řádným způsobem umožněno účastnit se jednání soudu, jelikož nebyli zpraveni o tom, kdy se bude konat.

Stěžovatel v této souvislosti zcela adekvátně odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 40/2003 - 66, publikovaný pod č. 469/2005 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že obsahové nedostatky předvolání zástupce stěžovatele k jednání (nesprávně uvedený termín konání jednání) brání krajskému soudu v projednání a skončení věci (§ 49 odst. 3 s. ř. s.) a jsou jinou vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se se stěžovatelem ztotožňuje v tom, že uvedeným pochybením krajského soudu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv

a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje projednání věci v přítomnosti účastníka.

Nejvyšší správní soud přisvědčil i námitce, že i v případě, že by předvolání obsahovalo správné datum jednání, nebyla by stěžovatelovi poskytnuta doba minimálně 10 pracovních dnů k přípravě. Dle § 49 odst. 1 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 bylo nutno k jednání účastníky předvolávat tak, aby měli k přípravě nejméně 10 pracovních dnů. Zástupce stěžovatele obdržel předvolání v pátek 11. 11. 2011, jednání se konalo v pondělí 21. 11. 2011. Mezi uvedenými daty byly pouze 4 pracovní dny (17. listopad je státní svátek, srov. § 1 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů). I tato námitka je důvodná a vede k závěru, že řízení před krajským soudem trpělo jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu